

***

A fost odată un tată care avea un alfabetar și doi copii. Toată viața s-a ocupat de alfabetar ca de copiii săi și viceversa. Ba mai mult, uneori își neglija copiii pentru a se ocupa de litere căci acestea necesitau nu doar o curățenie zilnică, dar și exerciții periodice, să scape de anchiloză. Spunea că face aceste sacrificii de dragul copiilor, pentru viitorul lor. Toate au mers pe acest făgaș până când, pentru el, lucrurile au luat sfârșit. Copiii au rămas singuri. Mă rog, nu chiar singuri. Le-a mai rămas alfabetarul. Inițial, au vrut să-l folosească alternativ, dar erau mereu supărați unul pe celălalt că nu făceau suficient pentru igiena alfabetarului, că abuzau de el sau că depășeau termenele-limită. Se acuzau că profită doar de alfabetar, să se cațere pe un nume și un statut social, fără a face gimnastica împotriva anchilozei. Văzând că nici nu poate fi vorba despre proprietatea în devălmășie, cei doi au hotărât, în cele din urmă, să-și împartă literele frățește. Fata-vocalele. Băiatul-consoanele. Dar băiatul lua, astfel, mult mai multe litere. Au vrut să le taie pe jumătate, dar riscau să se aleagă cu niște linii fără semnificație. Ca și în cazul oamenilor sau cuvintelor, este contraindicat să tai o literă în două. În cele din urmă, hotărâră să le împartă ca pe nuci – una lui, alta ei... Împărțeala odată făcută, ar fi trebuit să fie mulțumiți. Doar că fata nimerise numai consoane și nu putea face nimic cu ele. Ar fi împrumutat uneori o vocală de la frate-său însă acesta-i cerea bani mulți pentru un scurt timp de folosință. El îi spunea să-și inventeze o limbă

fără vocale. Așa a început hărțuiala dintre cei doi. S-au urmărit, s-au ciondănit, au fost la tribunal. Lucrurile au degenerat când, după ce fata a apucat să fure o parte din litere, băiatul i-a dat foc la casă. În incendiu au dispărut toate literele de după z, adică tocmai acelea pe care le folosise tatăl lor să le dea nume și să scrie poezii.

***

Primăria a inaugurat vulcanul urban. Spera să atragă mai mulți oameni în oraș, să-i pună în apartamente, să colecteze taxe și impozite. Să stea în jurul vulcanului ca în jurul Pomului de Crăciun, să aplaude luminițele și abisul creator. Dar ce ieșea pe gâtlejul acestuia?! Broaște, smârcuri, bucăți de mobilier, o clanță ruginită, un genunchi sculptural, trei ochi rostogolindu-se cu zgomot pe străzi, o gură strigând „Te văd, te văd!”... Culmea este că au fost unii care au venit atrași de publicitate doar pentru că voiau să urce căldarea vulcanului, să se arunce acolo.

***

Cele șapte clopote aveau sunete diferite și, în clopotnița catedralei, intonau, într-o succesiune anume, un cântec angelic hipnotizant. Nici porumbeii din turlă nu zburau când se auzea acest imn. Stăteau uguind pe bronzul vibrant și penele lor luau foc. Ce o să facem acum, după prăbușirea clopotniței, când, pe culmile febrei economice, trebuie să înstrăinăm clopotele acum fără trebuință? Unul a ajuns în întunecimile cețoase ale nordului, altul se rostogolește pe calea Damascului, câteva sunt deja pe țărmul oceanelor, fiecare pe câte un promontoriu îndepărtat, să le cânte corăbiilor de dincolo de orizont. Desigur, cântecul este conținut în bronzul clopotelor, dar bronzul este haotic și înstrăinat și cine știe ce mai iese din el, odată lovit cu puterea limbii? Ca să recuperăm cântul de odinioară trebuie să stabilim, în funcție de înălțimea Soarelui, de umbre, de unghiul sextantului și de rotația zilei, o

succesiune a momentelor în care clopotele, despărțite de plaiuri și obcine, de tumultul mărilor și tăcerea monumentelor, vor fi bătute conform melodiei originare. Astfel că, undeva, în inaudibil, melodia va fi intonată din nou, iar succesiunea inițială de vibrații va fi refăcută. Pe vremuri, acest cântec modela emisfera nordică și se întrupa uneori pe cerul arctic.

***

Îl vedea seara cum își dădea jos tacticos jacheta, o puneă pe spătarul scaunului, își scotea cu câte un plesnet organic cio-rapii, pantalonii, maioul și chiloții. Apoi, cu un gest de violonist virtuoz, își trecea printre dinți o ață dentară, își răsucea mustața cu fierul și-i întârea vârfurile cu clei și miere și așa, gol-pușcă, se suia pe scaun de unde se arunca în maimuța nocturnă paralizată în pat.

***

O rudă în vizită la regizor. Aplaudă când se aduc decoriile, când se pun și se iau scaunele, când intră plasatoarele. Repetă respectuos vocalizele primadonelor din culise. Bravo, bravo, sentiment, sentiment! spune când mașiniștii se joacă din plectiseală cu luminile sau scapă cu zgomot pe scenă decoriile suspendate. S-a plimbat prin teatru și nici nu a observat când a ieșit pierzându-se pe străzile orașului, tot admirând regia și actorii.

***

Te culci, te trezești. În jurul tău vezi urmele unei lupte. Resturi de armură, pete, un vârf de săgeată, o pană, câte-un fragment parcă aurit și tăios care-ți amintește tulbure de ceva. Te uiți în oglindă dar ea, ca mai mereu, te bagă în ceață. Noaptea următoare cazi iar într-o luptă. Perna poartă o amprentă sângerie. Pe cearceaf, urma șoldului. Sau a genunchiului. Te cercetezi – nu ai nimic. Doctorii tac. Poate că știi ceva și te protejează sau poate că nu știi nimic și vor să rămână cu prestigiul profesional intact.